

TEKSUUTMET

2/2017

SISÄLMYKSET

- 03 Pääkirjoitus
- 04 DI:n terveiset
- 05 Paperin parissa
- 06 Kesätyöni Nokialla
- 08 Vaisalan Giant Leap
- 10 Tupsufuksi arkkarina
- 12 Suhteiden merkityksestä
- 14 Kesä maastossa
- 16 Viemäreitä ja toimistohommia
- 18 Ohjelmoinnin syöverit
- 20 Sellua Kemissä
- 22 Mitä se sähkö on?

Teksuutimet 2/2017

Julkaisija:	Oulun Teekkariyhdistys ry
Painotalo:	Juvenes Print
Levikki	80 kpl
Kannen kuva:	Tatu Lappalainen
Päätoimittaja:	Tapio Immonen
Toimitus:	Tero Marin, Karoliina Markuksela, Peetu Nuottajärvi, Petri Lehtonen, Carita Fredriksson, Sini Pekki, Sami Malmi, Pauliina Paloniemi, Elena Ylitalo, Erno Oikarinen, Mika Petäjäjärvi
Taitto:	Tapio Immonen
Erityiskiitokset:	Reetta Lehtiranta, Pauli Kaikkonen

PÄÄKIRJOITUS

Kirjoittanut: Tapio Immonen

Taas mennään – syksy on jo kovasti taittumassa talveksi ja opinnot oheistoimintoihin ovat jo hyvässä vauhdissa. Osa teistä on nyt ensimmäistä vuottaan korkeakoulussa ja ihmeteltävää riittää, useimmille tämä on kuitenkin jo tuttu paikka ja onkin hienoa olla taas hyvässä seurassa.

Tutuksi käyneestä miljööstä ja omasta kaveripiiristä huolimatta jokainen lukuvuosi tuo mukanaan jotain uutta ja ihmeellistä. Löytyy entistä haastavampia kursseja, tapahtumia joissa ei ole aiemmin käynyt, ihmissuhteet muuttuvat ja opiskelijakulttuurikin opettaa, kunhan on menossa mukana..
(vinkki: vaikka tuleva kaamos masentaisikin, älä jää kotisohvalle, vaan lähde mukaan!)

Myös menojaan mennyt kesä toi varmasti uusia kokemuksia ja haasteita kaikille, kelle opintojen, kelle töiden parissa. Allekirjoittanut oli kesän Polar Electrolla tutkimusharjoittelijana ja pääsinkin oppimaan paljon tutkimuksen ja varsinkin jatkuvan kehittämisen tärkeydestä niin liiketoiminnassa kuin muussakin elämässä.

Kesätyöt ovatkin oiva tapa kerätä varallisuuden lisäksi sitä arvokasta henkistä pääomaa – kokemusta, kontakteja ja uusia taitoja. Tämä numero sisältääkin niin vanhempien kuin nuorempienkin opiskelijoiden kertomuksia kesätyöistä, kaikilta Teekkarialoilta. Toivottavasti näiltä sivuilta tarttuu motivaatiota opintoihin ja vinkkejä tulevan kevään työnhakuun!

DL:N TERVEISET

Kirjoittanut: Petri Lehtonen

Heipä hei, ja hyvää alkanutta syyslukukautta!

Olen keväällä valmistunut diplomi-insinööri, joka on työskennellyt SSAB Raahen terästehtaalla viitenä kesänä. Kesätöiden lisäksi olen tehnyt kandidaatin- sekä diplomityön kyseiselle yritykselle. Prosessiteknikan opinnot olen aloittanut syksyllä 2012.

Ensimmäistä kertaa tulin töihin silloisen Ruukki Metals Oy:n tehtaalle, jolloin minut sijoitettiin masuunien raaka-ainekentälle raaka-ainemieheksi. Ensimmäisen kesän aikana kiinnostuin raudanvalmistuksesta sekä masuunin toiminnasta, joten toisena opiskeluvuotena päätin kysyä aihetta kandidaatintyölle. Työn tekemisen aloitin joulukuussa 2013 ja se valmistui alkuvuodesta 2014. Kiinnostusta raudanvalmistukseen oli edelleen, joten hain seuraavanakin kesänä raaka-ainemiehen tehtävään. Vuonna 2015 keväällä valmistuin tekniikan kandidaatiksi ja jälleen kesä meni masuunin raaka-ainekentillä.

Kesäksi 2016 sain kehitysinsinööriharjoittelijan paikan raudanvalmistuksen prosessikehitystiimistä ja kesän tutkimusaiheeksi sain pähkäiltäväksi, kuinka masuuni- ja konverterilietettä voisi hyödyntää raaka-aineena masuuneilla tai briketointilaitoksella. Kesän aikana tein kirjallista sekä kokeellista tutkimusta pelletointiin sekä briketointiin liittyen. Päättöklausuurin lisäksi tein ohessa jauhatuskokeita vaihtoehtoisille injektioitaville kivihiilille, joiden virtaus- sekä pakkaantumisominaisuuksia vertailin käytössä olevan hiilen ominaisuuksiin.

Kesän jälkeen aloitin diplomityön tekemisen ja työssä pääsin tutustumaan seuraavaan vaiheeseen masuuniprosessin jälkeen eli raakaraudan rikinpoistoon. Diplomityön aiheena oli rikinpoistoreagenssin kokeellinen tutkiminen. Työn kokeellisessa osiossa valmistin synteettistä raakaraudaa, josta poistin rikkiä erilaisilla rikinpoistoreagensseilla. Diplomityön ollessa vielä hieman kesken pääsin aloittamaan jälleen kesätöitä Raahen tehtaalla palaamalla takaisin raaka-ainekentän pariin, tällä

kertaa työnjohtajan näkökulmasta. Työtehtävissä vastuullani oli masuunin sekä koksaamon raaka-ainekentän syöttöjen, varastointien ja kuljetuksien suunnittelu sekä valvominen.

Nyt valmistumisen sekä kesätöiden jälkeen aloitin tutkimus- & kehitysinsinöörin tehtävät SSAB:n teknillisessä harjoitteluohjelmassa. Ensin työskentelin Raahessa terässulatolla, josta siirryin vuoden vaihteen jälkeen kuumavalssaamolle. Ohjelman aikana käyn läpi SSAB konsernin prosessit lähes jokaista tuotantopaikkakuntaa myöten.

Kesätöitä ja opiskeluaika menevät todella nopeasti, joten noiden vuosien aikana kannattaa kerryttää mahdollisimman paljon erilaisia kokemuksia. Oma polkuneni meni käytännössä yhden yrityksen palveluksessa, mutta jotkut saattavat tutustua useampaankin yritykseen kesätöiden kautta. Yhtä oikeaa polkua ei siis ole olemassa, joten polku kannattaa rakentaa pikkuhiljaa opiskelujen edetessä eikä suunnitella sitä valmiiksi heti yhden opiskeluvuoden jälkeen.

Tsemppiä opiskeluihin!

Kuva: Tatu Lappalainen

PAPERIN PARISSA

Kirjoittanut: Carita Fredriksson

Hei, olen Carita Fredriksson, toisen vuosikurssin konetekniikan opiskelija. Olin ensimmäisen kesäni tuotannon kesätöissä Stora Enson Oulun tehtaalla.

Työskentelin aivan paperin valmistuksen loppupäässä, arkittamalla arkkien pakkauksen parissa. Sain näin ensimmäisenä vuonnani opin yhdelle viidestä paperin pakkaamiseen erikoistuneesta koneesta, joita kutsuttiin riisinkäärintäkoneiksi. Riisinkäärintäkoneella pakataan siis arkkeja pienempiin nippuihin asiakkaan niin halutessa. Koneella minun tuli ensin etsiä tietokannasta jo arkitettuja tilauksia, jotka oli määrää kääriä pienempiin eriin. Kun löysin sopivan tilauksen, kone tuli valmistella juuri kyseistä tilausta varten, tämän suoritettua keskityin seuraamaan että kone toimi niin kuin pitääkin.

Mikäli kone pysähtyi, piti tehdä tarvittavat muutokset, että työtä sai jatkettua. Mikäli en itse kyennyt selvittämään koneen sen hetkistä ongelmaa, apua sai aina kun sitä vain pyysi. Oli mukava huomata kesän edetessä miten opin itse selvittämään koneeseen tulleet ongelmat. Työ oli muutenkin mukavan vapaata, kun sain itse suunnitella mitä tilauksia kääriä ja missä vaiheessa. Pikkuhiljaa huomasin myös, miten tuotantomäärät alkoivat kasvaa kun opin optimoimaan tavat tilausten suorittamiseen. Mikäli tilauksen arvot olivat koneelle optimaaliset, sai parhaimmillaan valvoa koneen käymistä koko tilauksen ajan.

Työ vastasi odotuksiani ja sopi mielestäni oikein hyvin ensimmäiseksi kokemukseksi opintojeni tueksi. Opin paljon koneista ja ongelmatilanteista sain lisää tietoa, kun pääsin seuraamaan vierestä mekaanisten

erikoisosajien työtä. Oli mukavaa, kuinka he mielellään jakoivat tietoaan koneiden toiminnasta ja yleisimmistä vioista. Ilmapiiri oli muutenkin kannustava, eikä apua pelottanut pyytää kun sitä tarvitsi! Työskentelystä paperitehtaalla sain uudenlaista kiinnostusta paperiteollisuutta kohtaan, ja haen ehdottomasti samaan firmaan ensi vuonnakin töihin.

Kesä oli opettavainen, ja sain aivan uudenlaista työkokemusta tuotannon parista. Pidän työstä etenkin sen haastavuuden ja opettavuuden takia, ja oli mukava päästä itse tekemään ja kokeilemaan. Neuvona kaikille uusille työnhakijoille, että soitelkaa ehdottomasti työnhakemustenne perään! Jos haluatte jonkun paikan oikein kovasti, olkaa valmiita poistumaan mukavuusalueelta ja taistelemaan paikoista.

Mukavaa alkanutta lukuvuotta kaikille!

KESÄTYÖNI NOKIALLA

Kirjoittanut: Sini Pekki

Aloitin tänä syksynä toisen opiskeluvuoteni tuotantotaloudella ja kesän olin töissä Nokian Oulun tehtaalla SMD-operaattorina. Toimin tuotannossa ladontakoneenkuljettajana, eli käytännössä valmistin erilaisia piirilevyjä. Nokian tehtaalla Oulun Ruskossa tuotetaan matkapuhelinverkkojen tukiasemia.

Kesätyöni sain yliopistolla järjestettyjen PESTI-päivien avulla. Kävin Nokian pisteellä keskustelemassa kesätyömahdollisuuksista ja samalla toimitin sinne ansioluetteloni. Jo seuraavana iltana sain tulevalta esimieheltäni puhelun ja sovimme ajankohdan työhaastattelulle. Kuten päätellä saattaa, haastattelu sujui hyvin ja sain kesätyöpaikan.

Kesätöiden ensimmäisenä päivänä toukokuun lopulla kaikille tuotannon kesätyöntekijöille järjestettiin yhteinen infotilaisuus. Oli lohdullista huomata, että uusia työntekijöitä oli lisäksi palkattu paljon, ja että muutkin olivat aivan yhtä hukassa.

Ilman opiskelukavereitakaan ei tarvinnut koko kesää viettää, sillä Nokialle oli päätynyt paljon muitakin tuotantotalouden

opiskelijoita. Eräänkin päivän päätteeksi laskin törmänneeni töissä yhdeksään muuhunkin tutalaiseen. Itse asiassa omaa esimiestäniikin oli tuuraamassa vanhempi tuotantotalouden opiskelija.

Varsinainen työni alkoi yövuoroviikolla ja heti ensimmäiseksi minut passitettiin juotoskoulutukseen, jossa opetettiin käsin juottamaan komponentteja piirilevyille. Kun kolmatta yötä, seitsemännän kahvikupillisen jälkeen, kädet täristen yritin juottaa pikkuruisia komponentteja mikroskoopin avulla laatustandardien mukaisesti piirilevyille, alkoivat tulevat kolme kuukautta töiden parissa vaikuttaa toivottomilta.

Lopulta sain kuin sainkin näytelevyni hyväksytysti laaduntarkastuksesta läpi ja pääsin tuotantolinjalle töihin. Vasta tällöin pääsin näkemään todellisen työnkuvani ja helpotukseksi sain huomata, ettei komponentteja tarvinnut juottaa käsin kuin aivan harvoissa tapauksissa.

Ensimmäisten kolmen viikon aikana opin pitkälti, miten tuotantolinjalla kuului toimia ja osasin ratkaista yleisimmät ongelmatilanteet. Pidín paljon kesätyöstäni. Työkaverini olivat mukavia, eikä aika

käynyt pitkäksi muulloin, kuin konerikkojen sattuessa ja huoltoa odotellessa. Lähes aina riitti monipuolisesti tekemistä ja uusia asioita opeteltavaksi.

Työni oli kolmivuorotyötä, mikä tapauksessani tarkoitti aina viikkoa kerrallaan samaa aamu-, ilta- tai yövuoroa ja viikonloppuja vapaalla. Pidín kovasti siitä, että viikonloppuisin oli aikaa reissata, nähdä kavereita ja kiertää festareilla. Kolmessa vuorossa työskentelyn rankkuus kuitenkin hieman yllätti itseni.

Kunnollista unirytmää ei päässyt muodostumaan ja nukkuminen jäi kesän aikana melko vähäiseksi. Toistakymmentä vuotta

vuorotyötä tehneiden työntekijöiden terveysmurheita ja uniongelmia kuunnellessani sain mukavasti lisämotivaatiota omiin opintoihini.

Toisaalta, on vuorotyössä omat hyvätkin puolensa. Kuten vakituisesti Nokialla työskentelevä työkaverini eräänä päivänä totesi: "Kolmivuorotyössä parasta on se, ettei täällä päde sanonta; minkä taakseen jättää, sen edestään löytää. Välissä on kaksi muutakin vuoroa, jotka ehtivät tehdä ongelmalle jotakin."

VAISALAN GIANT LEAP

Kirjoittanut: Sami Malmi

Moi!

Nimeni on Sami Malmi ja olen tuotantotalouden maisterivaiheen opiskelija. Pääaineeni on tuotehallinta, jota täydennän kone- ja tuotantotekniikan sivuaineopinnoilla.

Neljän oppivuoden aikana on alkanut pikkuhiljaa muodostua ajatus siitä, millaisia töitä haluan tehdä tulevaisuudessa. Niinpä usean, täysin kaupallisen työtehtävän jälkeen päätin hankkia kokemusta kansainvälisessä liiketoimintaympäristössä ja siirtyä takaisin teollisuuteen.

Lähtö täysin tuntemattomalle toimialalle onkin ollut eräänlainen kasvukynnys. Työskentely Vaisalalla Giant Leap –traineena Strategy & Business Development –yksikössä on tarjonnut kolmen kuukauden aikana juuri niitä haasteita, joita olen jäänyt edellisissä työtehtävissäni kaipaamaan.

Toisaalta etenkin luovuus, tulevaisuuden ennustaminen sekä epävarmuuden mallintaminen ovat olleet päivittäisiä huolenaiheita, mutta myös niitä tekijöitä, jotka ovat innoittaneet lähtemään töihin joka maanantai.

Vaisalán Giant Leap –ohjelma on täysin uniikki koko Suomessa. Ohjelmaan valitaan muutamia myöhäisen vaiheen opiskelijoita viemään yrityksen haastavimpia projekteja eteenpäin. GL-projektissa onnistuminen on niin merkityksellistä Vaisalalle, että ne kaikki esitellään kesän päätteeksi johtoryhmälle.

KESÄÄN MAHTUI TÖIDEN LISÄKSI MYÖS PALJON MUITAKIN AKTIVITEETTEJÄ, KUTEN KESÄJUHLAT (YLLÄ), SAUNAILTOJA SEKÄ YLEISIÄ KOULUTUKSIA.

Projektit ovat hyvin nopeatempoisia ja itsenäisesti ratkottavia ja niihin ei ole mahdollista saada käytännössä lainkaan perehdytystä. Tästä syystä lähes kaikki GL-harjoittelijat ovat n.-vuoden opiskelijoita.

Parasta kesässäni on ollut, että en varsinaisesti tuuraa ketään, vaan työskentelen täysin itsenäisesti oman projektini parissa. Toimenkuvaani ovat kuuluneet erilaiset markkinaselvitykset uudelle liiketoiminta-alueelle laajenemiseen liittyen.

Työtehtävissä haasteellisuuden tekee niiden strateginen luonne, tarkoitus on luoda erittäin pitkän aikavälin ennuste murroksessa olevaan markkinaan. Edellisissä työtehtävissä olenkin vain arvioinut vallitsevaa tilannetta markkinoilla, mutta nyt loin visiota siitä miltä markkinatilanne saattaa vaikuttaa joskus tulevaisuudessa.

PS. Yllättävää on ollut, että olen ainoa oululaistaustainen harjoittelija. Toivottavasti ensi vuonna joku Teksuutimien lukijoista innostuu hakemaan ohjelmaan!

TUPSUFUKSI ARKKARINA

Kirjoittanut: Pauliina Paloniemi

Heip!

Voi pojat kun oli loistava kesä! On jokseenkin vaikea vieläkin saada kaikkea paperille kokemuksesta, mutta koitan parhaani.

Olen Pauliina Paloniemi, arkkitehtiylöppilas ja tupsufuksi, eli toinen opiskeluvuoteni lähti juuri käyntiin. Olen käsittänyt, että harvempi arkkarifuksi onnistuu ensimmäisenä opiskelukesänään pääsemään tai välttämättä edes uskaltaa hakea alan töihin - ensimmäisenä opiskeluvuonna ohjelmistotaidot ovat vielä hyvin alkeelliset eikä termistö tai ammatinkuvaan kuuluvat työvaiheet ole vielä tuttuja. Osittain tuurin mutta myös edellisen työkokemuksen ja ammatin kautta minulle kuitenkin avautui keväällä 2017 mahdollisuus työskennellä kesän ajan yrityksessä nimeltä Uki Arkkitehdit Oy. Työpaikkani on oululainen perheyritys joka tarjoaa suunnittelupalveluita laajasti aina teollisuudesta oppimisympäristöihin ja asuntosuunnittelusta liike- ja toimitiloihin.

Kahteenkymmeneenkuuteen ikävuoteen mennessä olen kartuttanut itselleni AMK:n alemman korkeakoulututkinnon kuvallisesta viestinnästä, eli graafisesta suunnittelusta. Tämä edellinen tutkinto yhdistettynä muuhun työkokemukseen kirvoitti minulle paikan, vaikka ensimmäinen vuosi olikin

vasta takana. Pääasiallisia työtehtäväni olivat erilaiset avustavat tehtävät painottuen graafiseen suunnitteluun ja markkinointimateriaalin tuotteen: havainnekuvien tekemistä uusista mahdollista kohteista, toimistolle uuden markkinointimateriaalin kehittämistä sekä esimerkiksi nettisivujen päivytystä. Pääsin myös tekemään erilaisia avustavia suunnittelutehtäviä; korjaamaan detaljikuvia, suunnittelemaan massamalleja, sijoittelemaan kalusteita piirustuksiin... Edellinen tutkintoni tuli todella hyödyksi ja pystyin ottamaan kopin sellaisista töistä, joita kukaan muu ei kerennyt tai pystynyt tekemään.

Sain alussa hyvinkin haastavia työtehtäviä, mutta olin valmis oppimaan uutta ja menemään tarvittaessa mukavuusrajojeni ulkopuolelle. Työtehtäviä antaessa otettiin myös huomioon osaamisen tasoni ja sain mielestäni hyvin aikaa toteuttaa työtehtäväni. Tein esimerkiksi havainnekuvan kohteesta Archicad- ohjelmalla, josta minulla ei ollut lainkaan käyttökokemusta. Onneksi aikaa oli runsaasti kyseiselle suunnittelutyölle ja sain itsenäisesti työstää malliani havainnekuvaa varten. Kyseinen ohjelma on yksi oleellisimmista arkkitehdin työvälineistä ja oli ihan parasta, että sain töissä rauhassa tutustua ohjelmaan. Ohjelman ennestään tunteminen helpottaa erityisesti tulevia opintojani, kun ensimmäiset Archicad- luennot alkavat.

En kuitenkaan saanut tuudittautua kiireettömyyteen toimistossa, vaan sain myös kiireellisiäkin tehtäviä ja välillä sitä myötä saattoivat työpäivätkin venyä, kun materiaalin piti olla seuraavaa aamua varten valmiina. Oli hurjan mielenkiintoista päästä seuraamaan arkkitehdin ammattia läheltä sekä tutustua muihin ammatteihin, joita Oulun suhteellisen suuressa n. 30 henkilön toimistossa tarvittiin. Arkkitehtien lisäksi toimistossa työskenteli muun muassa sihteerejä, rakennusarkkitehteja, rakennussuunnittelijoita, suunnitteluassistentteja ja sisustussuunnittelijoita.

Heinäkuu on aikaa, jolloin suurin osa arkkitehti-toimistojen väestä lomailee – osa toimistoista saattaa olla jopa kokonaan kiinni. Loma-aika oli rauhallista ja kesälomia ennen annetut työtehtävät ehtivät loppua minulta kesken. Onnistuin etsimään itselleni tekemistä itsenäisesti, mutta tuntui oudolta olla toimistolla, kun olin jo tottunut loppukevään ja alkukesän asteittain touhukkaaseen meininkiin. Tunsin oloni helpottuneeksi, kun työkaverit palasivat lomiltaan ja se verkkainen, muurahaismainen kuhina palasi toimistoon!

Suosittelen ehdottomasti lähtemään kesätöihin jo vaikka heti ensimmäisen opiskeluvuoden jälkeen, jos mahdollisuus avautuu! Allekirjoittanut taisi tärinästä ensimmäisen viikon töissä mutta alkujännityksestä oppii pääsemään yli, kun tuo reaalisesti esille oman

osaamisen mutta myös luottaa itseensä ja on valmis pistämään itsensä täysillä likoon. Kontaktit työmaailmaan on hyvä luoda jo opiskelujen aikana, vaikka työllisyys alalla onkin tällä kirjoitushetkellä hyvä. Töiden kautta opin ymmärtämään koulun ja työelämän erot ja samalla arvostamaan sitä luomisen vapautta, mikä kouluaikana opiskelijalle annetaan. Ei muuta kuin portfolioit tulille ja alkuvuodesta kärppänä etsimään kesän mahdollisuuksia!

Tsemiiä ja mukavaa lukuvuotta jokaiselle!

SUHTEIDEN MERKITYKSESTÄ

Kirjoittanut: Elena Ylitalo

Fuksivuoteni alkoi suurin epäilyksin sen suhteen, että tulenko jäämään Ouluun opiskelemaan. Olin juuri muuttanut 600km pikkukaupungilta tuntuvasta Helsingistä vielä piskuisempaan pohjoisen kylään ja päätin: "No kokeillaan nyt syksy ainakin ja katsotaan, mitä Oululla on tarjota." Aloitin tänä syksynä kuudennen ja viimeisen vuoteni Oulun yliopiston arkkitehtuurin tiedekunnassa. Viitenä kesänä olen tehnyt kesätöitä Huttunen-Lipasti-Pakkanen arkkitehtitoimistossa.

Olin varautunut, ettei ensimmäisen vuoden opintojen tietämyksellä vielä välttämättä saa oman alan töitä ja kartoitin jo pääkaupungin rakennustyömailta, jonne voisin hakea opintoihini osana kuuluvaan työmaaharjoitteluun. Lukioajoista poiketen en ollut ollut yliopistossa tosiaan luokkani priimus tai panostanut juurikaan vapaaehtoiseen yliopistoelämään – jos ei rällästystä lasketa. Olin realistinen työskentelymahdollisuuksieni suhteen, mutta tähtäsin silti korkealle.

Aluksi toivoin, että voisin kirjoittaa tämän tekstin siitä, kuinka kova työ palkitaan, ja innostaa opiskelijoita järjestötoimintaan ja hyvien arvosanojen jahtiin. Omalla kohdallani kuitenkin sain oppia, että suhteet ovat avain työmarkkinoilla. Opintojeni edetessä näin suhteiden vaikutuksesta esimerkkejä lukuisien muidenkin opiskelijoiden kohdalla. Minä satuin tuntemaan lapsuudenkotini naapurustossa asuvan arkkitehdin, jolla oli oma maineikas firma Punavuoressa. Vinkkasin hänelle uravalinnastani

ja seuraavaksi hän pyysikin jo työhaastatteluun.

Toimisto ei ollut hakenut kesäapua perinteisiä polkuja pitkin, mutta hommia minunlaiselleni apulaiselle riitti yltäkyllin. Ensimmäisenä kesänä tein paljon tehtäviä, joita olisin ilman yliopistovuottanikin osannut hoitaa. Sain myös huomata, että arkkareille ei opeteta monia taitoja ihan oikeassa järjestyksessä. Perus AutoCad ja Photoshop -taidot tulivat koulussa opeteltua vasta tulevina lukuvuosina, vaikka yksinkertaiset pikkutehtävät juuri aloittaneelle arkkitehtiopiskelijalle vaativat näitä taitoja. Työtä oppii parhaiten tekemällä ja sain vaivata kollegoita kysymyksillä ja katsoa nettitutorialeja hyvän aikaa, ennen kuin aloin ohjelmien sujuvaksi käyttäjäksi.

Ensimmäisen työkesäni päättyessä pomot kiittelivät hyvästä työstä ja lupailivat jatkopestiä seuraavaksi kesäksi, jos vain pääsen tulemaan. Niin päädyin seuraavtkin kesäni viettämään H-L-P:llä ja vuosi vuodelta sain vaativampia ja painoarvoltaan tärkeämpiä työtehtäviä. Tärkeintä ei ollut se, miten hyvin koulussa on omaksunut asiat ja saiko arkkitehtuurin historian alkeiskurssista arvosanaksi 3 vai 4. Enemmän työpaikalla arvostettiin kykyä ottaa tehtävä kuin tehtävä vastaan ja soveltaa siihen aikaisempaa tietoa tai hankkia uutta nopeasti.

Väittäisin, että vuodessa oppi enemmän niinä muutamana kesäkuukautena, kuin noin kahdeksana opintokuukautena. Tämä johtui omalla kohdallani myös siitä, että toimistolla minulle

synnättiin tehtäviä, joita koulussa käytiin vasta tulevana tai sitä seuraavana vuonna. Kesän jälkeen oli kuitenkin aina motivaatio noussut koulunkäynnin suhteen, koska huomasi, millaista työtä toimistossa oikeasti tehdään, ja itseään halusi kehittää niitä varten niin paljon kuin mahdollista. Osasi myös paremmin fokusoida tiettyihin kursseihin ja konsepteihin, eikä päämäärä ollut vain hyvä keskiarvo ja tarpeeksi opintopisteitä.

En muista koskaan kieltäytyneeni jostakin työtehtävästä, vaikka se olisi tuntunut kuinka vaativalta. Välillä nolotti kysellä jatkuvasti työkavereilta typeriä kysymyksiä ja pyytää heitä näyttämään esimerkkiä. Jokainen noloon kysymykseen saatu vastaus vei kuitenkin aina eteenpäin ongelmanratkaisussa, eikä mennyt kauaakaan, kun pääsin myös vastailemaan työkavereiden kysymyksiin. CAD-taidot ovat yksi opiskelijoiden ehdoton valttikortti, koska vanhemmat työntekijät eivät välttämättä päivitä tietojaan uusista tietomalliohjelmista tarpeeksi usein ja juurivalmistuneilla on yleensä tuorein tietotaito tietokonemallintamisen suhteen.

Suomessa arkkitehtitoimistot ovat usein varsin pieniä ja työkavereihin muodostaa henkilökohtaisen siteen. On valtava etu, jos tulee hyvin toimeen monenlaisten ihmisten kanssa ja on hyvä luomaan edustavia ensivaikutelmia. Pomotkaan harvoin jäävät vain mystisiksi johtofiguureiksi, vaan heidän kanssaan saa hyvällä tuurilla tehdä tiivistä yhteistyötä alusta asti. Muistan, kuinka jo toisena kesänäni olin mukana Helsingin Allas-projektin alustavassa suunnittelutiimissä lähes samalla viivalla kuin valmiit arkkitehdit tajuamatta kuinka iso juttu se oli.

Totuus siis on, että tuntemalla oikeita ihmisiä, voi päästä pitkälle. En halua lannistaa opiskelijoita, joiden sosiaaliset verkostot ovat vielä pienet. Ole siis ystävällinen kaikille, tutustu uusiin ihmisiin aina kun mahdollista ja edusta itseäsi hyvin. Ei vain koska äiti käskee, vaan koska se ei voi olla kuin hyödyksi sitten kun törmäät vanhoihin tuttuihin työhaastattelussa. Itse lähdin tästä jututtamaan muutama Wappu sitten Talolla tapaamaani kaveria hänen uudesta startupistaan, josta hän juuri tarjosi minulle mielenkiintoista diplomityöaihetta keväälle.

KESÄ MAASTOSSA

Kirjoittanut: Karoliina Markuksela

Hei! Olen Karoliina Markuksela ja opiskelen nyt neljättä vuotta ympäristötekniikkaa. Viimeisten kolmen kesän aikana olen työskennellyt kioskimyyjänä, prosessinhoitajana ja nyt viimeisimpänä ympäristötarkastajana ja toimittajana. Huolimatta siitä, että olin ensimmäisenä opiskelukesänäni alaa vastaamattomassa työssä, pääsin viime kesänä omaa alaani vastaaviin hommiin.

Ensimmäisen kesän, kuten myös ensimmäisen opiskeluvuoteni, työskentelin nykyään jo lapun luukulle laittaneella Rotuaarin Kymppi-kioskilla myyjänä. Työtehtäväni ei tarvitse sen suurempia esittelyjä: myin kioskin tuotteita sekä muun muassa siivosin ja osallistuin inventaarion tekoon. Pidin työstä, mutta työ ei antanut haasteita eikä kehittänyt taitojani, paitsi haastavat asiakkaat pitkää pinnaa, joten keväällä päätin työsovimukseni.

Rotuaarin Kymppäriin jälkeen pääsin kesätöihin Tornioon Outokummulle kylmävalsaamolle prosessinhoitajaksi. Tehtäväni oli valvoa teräksen laatua sekä valmistella rullat linjaa varten valmiiksi. Ensimmäistä kertaa tein töitä kolmessa vuorossa: kaksi aamua, kaksi iltaa ja kaksi yötä, jonka jälkeen neljä vapaapäivää. Varsinkin alkuun vaati aikaa totutella rytmiin enkä vielä elokuussakaan saanut

nukuttua kierron ensimmäiseen aamuun. Kesän aikana tuli testattua niin tuplavuoroja eli 16 tuntisia työpäiviä sekä sain kuulla useita enemmän tai vähemmän urbaanilegendoiksi muodostuneita tarinoita vuosien varrelta.

IHMINEN EI OLE MAASTOSSA YKSIN.

Viimeisin työpaikkani oli Vapolla ympäristötarkastajana ja toimittajana pohjoisen alueella, mikä käytännössä kattoi Kainuun, Pohjois-Pohjanmaan ja Lapin. Työ on ollut tähän mennessä tekemistäni töistä mielenkiintoisin ja opettavaisin niin yleisesti kuin myös ammatillisesti. Ympäristötarkastajana tehtäviini kuului tarkastaa, että turvetuotantoalueet olivat ympäristöluvan mukaisia. Käytännössä tämä tarkoitti turvetuotantoalueella, näin kansankielellä, soilla kiertämistä ja muun muassa vesienkäsittelyrakenteiden toimivuuden tarkastamista.

Lisäksi tein kesän aikana pH-mittauksia sekä kuvaamaan jo poistuneiden tuotantoalueiden kasvittuneisuutta. Lisäksi ympäristötarkastajan tehtäviini kuului viestinnän tehtävät kuten blogitekstien kirjoittaminen. Ehdinpä yhden lehtijutunkin kesän aikana kirjoittaa! Pääsin kesän aikana näkemään niin karhun jälkiä, porotokkia ja läheltä muutaman joutsenenkin sekä paljon kauniita maisemia ja lämpimiä kesäpäiviä!

Oma vinkkini työnhakuun on paljon puhuttu aktiivisuus. Fakta on, että harva pääsee töihin tekemättä yhtäkään puhelinsoittoa. Oma kokemukseni tästä on juuri viime kesätyöpaikan haastattelusta. Haastattelun loppupuolella kysyin, moniko on hakenut näitä kahta Vapon tarjoamaa paikkaa. Haastattelijani vastasi, että noin 150, joista kuitenkin jokunen kymmenen ei opiskellut alaa.

Eli arviolta 100 potentiaalista hakijaa kahta paikkaa kohti. Ei tarvitse olla hyvä todennäköisyysslaskennassa, jotta tajuaa etteivät mahdollisuuteni olleet hirveän hyvät. Ennen kuin olin toivottamassa hyvät kesän jatkot ja että seuraavana keväänä nähdään, kysyin että moniko oli soittanut työpaikkojen perään. Kolme. Vain kolme oli soittanut kaikista näistä 150 hakijasta ja nämä kolme valittiin haastatteluun. Minä olin yksi näistä kolmesta soittaneesta ja noin viikko haastattelun jälkeen sain puhelun.

Työhaussa aktiivihommien merkitystä ei myöskään kannata unohtaa, sillä yllättävätkin asiat voivat tehdä vaikutuksen haastattelutilanteessa. Samaisessa ylläkuvatussa haastattelussa haastattelija huomasi CV:stäni, että olen killan tiedotusvastaava ja kysyen totesi, että taidan osata tiedotuksen ja sitä kautta pystyisin hoitamaan toimittajan tehtäviä. Lisäksi aktiivihommien kautta tutustuu ihmisiin, jotka tuntevat lisää ihmisiä tai heillä saattaa löytyä numeroita, joista puolestaan on hyötyä niin kesätyöpaikkaa kuin diplomipaikkaakin etsiessä.

Kuva: Tatu Lappalainen

VIEMÄREITÄ JA TOIMISTOHOMMIA

Kirjoittanut: Erno Oikarinen

Vastasyntyneenä ympäristöteekkarina minulla kävi mieletön mäihä, kun pääsin kesäksi töihin Oulun Vedelle. Oman alan hommia jo ensimmäisenä vuonna! Ja vieläpä Oulusta, niin ei tarvinnut edes muuttokuormien kanssa taistella. Keväällä kuulin vanhemmilta kiltalaisilta Oulun Vedellä olevan pari opintojen alkuvaiheessakin olevalle soveltuvaa harjoittelijan paikkaa verkostotutkimusten parissa, niin pistin hakemuksen sisään ja haastattelijat kai sitten hurmasin maalaispojan asenteella, kun töihin ottoivat.

Toukokuun toisena päivänä polkaisin hyvissä Wappuruton jälkimainingeissa Kurkelanrannan vedenpuhdistamolle. Ajattelin että kyllä sitä pikkukuummeessakin kehtaa alkupalaverit käydä, vaan eipä kyllä paljoa mieleen jäänyt mitä niissä puhuttiin. Työsopimukset allekirjoitettiin ja titteliksi tuli vesilaitoshuoltoharjoittelija. Vesilaitoksella kävin kylläkin vain kerran koko kesänä, mutta toimisto oli laitoksen kyljessä.

Ensimmäinen kuukausi kului Kiimingin lumisessa korvessa rämpiessä verkoston kaivojen dokumentoinnin kimpussa. Kaupungin tietokannassa oli puutteita kuntaliitoksen jäljiltä, niin mikäs sen sopivampi

homma kesäharjoittelijoille. Toukokuu ja saappaanmitan verran lunta oli hieman surrealistinen kokemus, mutta tulipahan hyötyliikuntaa ainakin.

OULUN VESI PITÄÄ HUOLEN ETÄ LAADUKASTA TALOUSVETTÄ SAADAAN MYÖS JATKOSSA JOTEN VETTÄ EI TARVITSE KAUPAN PULLOISSA OSTAA.

Toukokuun lopulla päästiin sitten kesän pääasialliseen toimenkuvaan eli jätevesiverkostotutkimuksiin savukokeilla. Viemäreihin puskettiin savukoneella savua, joka tietenkin pyrkii vuotamaan kaikkialta ulos, jolloin on helppo nähdä vuotokohtia ja laittomia liitäntöjä, kuten sadevesirännit kytkettynä jätevesiviemäriin.

Näin kävimme työparini kanssa ison osan kanta-Oulun verkostosta läpi ennalta laaditun suunnitelman mukaisesti.

Työ oli mielenkiintoista, mutta silti sen verran helppoa, että saimme tehdä sitä melkein kokonaan itsenäisesti. Se olikin helposti työn isoin plussa. Tuntuu heti todella paljon mielekkäämmältä, kun työnsä saa suunnitella ja toteuttaa itsenäisesti tiedottamisesta raportointiin asti. Lisäksi kenttä- ja toimistotöiden suhde tuntui itselle sopivalta. Ei tarvinnut koko ajan olla kaduilla tientukkeena, mutta sadepäiviä lukuun ottamatta aika harvoin tehtiin kokonaisia toimistopäiviä. Kesän viimeisinä viikkoina suoritimme jonkin verran virtausmittauksia viemäri- ja talousvesiputkissa sekä venttiilien tarkastusta.

Kesältä sain todella arvokasta kokemusta itsenäisestä työnteosta ja siten aikataulujen ja työsuunnitelman laatimisesta, sillä savutuksia piti suunnitella useamman viikon ajalle kerrallaan. Lisäksi tuntui siltä, etteivät sääennusteet pitäneet koko kesänä paikkaansa, mikä toi lisää mielenkiintoa aikataulutukseen. Sadepäivinä savukokeita kun ei voinut tehdä. Meille tarjottiin myös erittäin kattava kuva Oulun Vesi -liikelaitoksen toiminnan jokaisesta osa-alueesta, mikä osaltaan helpottaa tulevaa alanvalintaa rakennustekniikan, ympäristötekniikan tai vesi- ja yhdyskuntatekniikan välillä.

Kaiken kaikkiaan kesä oli kyllä erittäin mukava niin töiden kuin vapaa-ajankin osalta. Päivätyö maanantaista perjantaihin mahdollisti rennon ensimmäisen kesän Oulussa, poissa kotoa. Vielä kun rantakelejä olisi ollut enemmän viikonloppuisin. Reissussa nyt ei Etelä-Suomea kauempana tullut käytyä tai muuta nähtyä kuin Ostock, vaan jospa tuota jonain tulevana kesänä joutaa lomaillemaankin.

Hyvää lukuvuotta ja etenkin opiskeluintoa kaikille!

OHJELMOINNIN SYÖVERIT

Kirjoittanut: Peetu Nuottajärvi

Olen Peetu Nuottajärvi ja ajattelin kirjoitella tähän muutaman sanasen työssäkäymisestäni ja urastani. Olen neljännen vuoden tietoteekkari ja työurani omalla alallani alkoi fuksivuoteni keväällä, kun pääsin Sysart-nimiseen firmaan töihin.

Rekrytointi itse firmaan oli hyvin erikoinen sillä törmäsin bussista poistuessani henkilöön, joka alkoi juttelemaan kanssani ja noin tunnin tai parin yöllisen keskustelun jälkeen suositteli minua hakemaan töihin kyseiseen firmaan. Työhaastattelu sujui ihan mukavasti, vaikka en osannutkaan läheskään kaikkiin kysymyksiin. En ollut tehnyt hirveästi mitään web-kehitykseen liittyvää ja olin ohjelmoinutkin vasta noin vuoden, mutta koska vaikutin innokkaalta, päättivät he palkata minut harjoittelijaksi.

Töissä oli aluksi hieman pelottavaa, sillä en osannut vielä ohjelmoida kovinkaan paljoa ja sain eteeni heti suuren määrän minulle tuntemattomia rakenteita ja teknologioita. Parin kuukauden jälkeen pääsin kuitenkin hyvin kärryille ja sain tehtyä muun muassa nettisivun jolla voi lähettää ja tallentaa tiedostoja, sekä sivun jolla voi ottaa webkameran kautta kuvia ja tallentaa

niitä. Uusien ominaisuuksien tekeminen oli mukavaa ja niiden toimimaan saamisesta sai hyviä onnistumisen tunteita. Ainoa ongelma minulle töissä tuli, kun minut siirrettiin toiseen projektiin, joka oli tehty minulle vielä enemmän tuntemattomilla tekniikoilla. Kaiken lisäksi se osui pahimpaan kesäloma-aikaan joten jouduin yksin pähkäilemään miten koodi toimii. En saanut valitettavasti paljon mitään aikaan tuon kahden viikon aikana, mutta tein kuitenkin töitä nopeuttamaan ohjelman jolla pystyi tekemään pitkiä lomakkeita nopeasti.

Töistä oli minulle paljon hyötyä sillä uusien teknologioiden kuten Node.js:n opetteleminen avasi minulle paljon mahdollisuuksia. Tapasinkin abipäivillä henkilön, joka tarvitsi apua uuden web-sovelluksensa kanssa. Autoin häntä aluksi ilmaiseksi ja hän oli niin tyytyväinen työni jälkeen, että halusi toteuttaa sovelluksen yhteistyökumppaneina.

Tämä freelance-projekti valmiina sitten vuorostaan mahdollisti minulle työpaikan seuraavana vuonna Osuuspankillä, jossa työstin heidän asiakaspalvelujärjestelmiään. Viime syksynä aloimme ideoimaan omaa yritystä parin kaverini kanssa ja

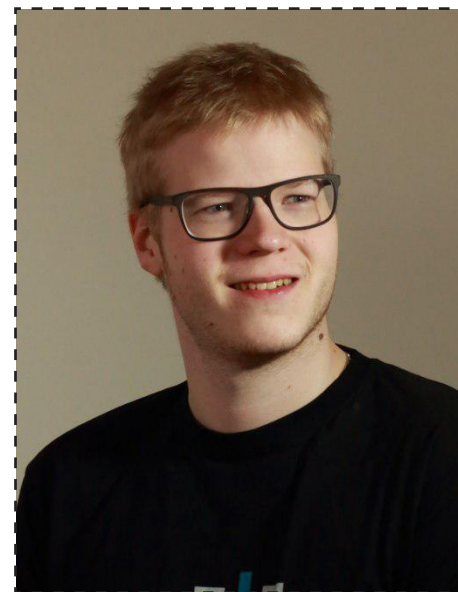
keväästä asti olemme pitäneet Buutin ohjelmointi- ja robotiikkatyöpajoja yliopistolla, jossa olen mukana tällä hetkellä opettajamassa web- ja pelikehitystä. Sen lisäksi pidimme kesällä kaksikuukautisen Koodikärpät-kesätapahtuman teineille ja nuorille, jossa opeteltiin ohjelmoimista ja toteutettiin yhteisvoimin pelejä ja nettisivuja.

Tärkeintä ensimmäisen ja miksei seuraavienkin työpaikkojen hakemisessa on minusta se, että ei aliarvioi omaa osaamistaan. Kenenkään ei tarvitse osata kaikkea kun saapuu työhaastatteluun ja haastattelussa usein haetaan juuri niitä osaamisen rajoja sekä kysytään tahallaan kysymyksiä joihin hakija ei vielä pysty vastaamaan. Tämän takia työhaastatteluja ei kannata stressata. Olemalla rento oma itsensä pääsee usein pitemmälle kuin vastaamalla jännittyneesti kysymyksiin. Uusien kehittäjien työhaastatteluissa mitataan yleensä sitä kuinka nopeasti opit uusia asioita ja sitä kuinka kiinnostunut olet omasta alastasi. Ei siellä odoteta, että olisit täysi ekspertti kaikessa tietokoneisiin liittyvässä.

Toivonkin, että te kaikki kehittäte itseänne omien mielenkiintojenne suuntaisesti, sillä intohimon löytäminen omaan tekemiseen tekee oppimisesta paljon helpompaa. Suosittelen kaikkia myös

hankkimaan jotain todistetta omista taidoistaan, oli se sitten jonkinlainen projekti tai muu saavutus millä näyttää työnantajalle konkreettisesti että olette valmiita tekemään töitä. Tarttukaa innokkaasti teille tuleviin mahdollisuuksiin ja osallistukaa hackathoneihin, game jameihin, työpajoihin ja projekteihin.

Muistakaa kuitenkin myös välillä levätä, älkääkä työntäkö liian montaa rautaa tuleen kerralla!

SELLUA KEMISSÄ

Kirjoittanut: Mika Petäjäjärvi

Hei! Olen Mika, 21-vuotias Keminmaasta lähtöisin oleva miehenalku. Aloitan nyt syksyllä toisen vuoden opinnot prosessiteknikalla. Olin tämän kesän kesätoissa Kemissä Metsä Fibren sellutehtaalla.

Kevättalvella aktiivisesti kesätoita hakiessa kävi tuuri ja työtarjouksia tuli lopulta useasta eri yrityksestä. Pystyin siis valitsemaan itselleni mieluisimman kesätyöpaikan. Valitsin Kemin Metsä Fibren työkokemuksen ja sijainnin perusteella. Vaikka vielä toisen vuoden opiskelijana ei välttämättä voi tietää mihin lähtee suuntautumaan maisterivaiheessa, itselleni kiinnostavin erikoistumiskohde on tällä hetkellä biotuotteet. Siksi ajattelin puunjalostuksesta olevan työkokemuksen kannalta hyötyä tulevaisuutta varten. Lisäksi tehtaan sijainti oli hyvä, sillä pystyin muuttamaan

vanhempieni luokse kesäksi asumaan, eikä tarvinnut hankkia toista asuntoa kesäksi. Myös jääkaapista löytyi kesän ajan muutakin, kuin valo.

Työnkuvaani Metsä Fibrellä kuului puun syöttö tuotantoon, sekä puun laadun seuranta ja tarkistus. Käytännössä nostin puutavaraniippuja rekka-autoista ja junavaunuista kurottajalla ja siirsin ne tuotantolinjalle. Kurottaja on noin 80 tonnia painava työkone, jossa on iso koura, jolla puutavaraniiput pystyy kätevästi nostamaan kokonaisina. Niiput sitten jatkavat kulkua linjalla hakkuun, jossa ne murskataan hakkeeksi ja josta sitten keitetään sellua.

Työni oli siis perinteistä "duunarihommaa", mitä se yleensä aina ensimmäisen vuoden opiskelijoilla onkin.

Kurottajalla ajaminen oli alussa melko jännittävää hommaa, sillä mitään edellistä kokemusta isoista työkoneista minulla ei ollut. Kuitenkin perehdytys toimi hyvin, ajamisen oppi nopeasti ja työskentely rutinoitui noin kuukaudessa. Työ oli leppoista, mutta loppukesästä jo vähän yksitoikkoista, sillä mitään uutta kurottajan ajoon ei tullut. Eli joka päivä oli niin sanotusti samaa työtä. Kuitenkin aika ja työpäivät kuluivat aina nopeasti, sillä töitä ja ajoa oli koko ajan eikä valvomossa istumiseen riittänyt aikaa muuta kuin tauoilla.

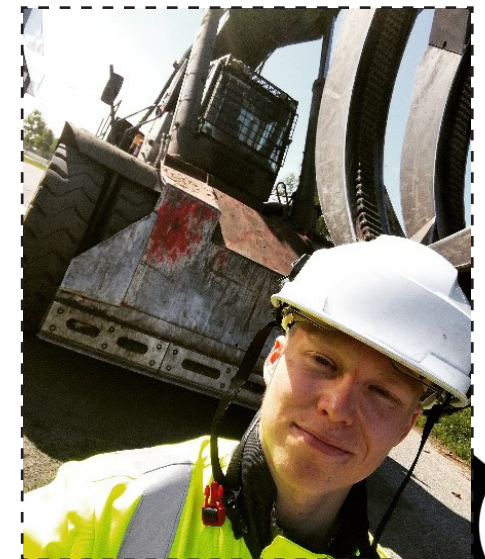
Tein kolmivuorotyötä, sillä tehdas pyöri vuorokauden ja viikon ympäri tauotta (pois lukien seisokkipäivät). Kiertoni oli monissa tehtaissa tuttu lyhyt kierto eli tein aina 2 aamuvuorua, 2 iltavuorua, 2 yövuorua ja sen jälkeen oli 4 vapaata. Vuorotyössä on omat hyvät ja huonot puolensa. Hyviä puolia ovat pidemmät vapaat verrattuna perinteisten päivätöiden viikonloppuvapaisiin. Myös palkka on korkeampi, sillä palkkaan kuuluu vuoro- ja viikonloppulisät.

Huonoja puoliakin toki löytyy. Kierto on aina samanlainen, minkä takia unirytmii ei kerkeä tottua mihinkään aikaan. Tästä seuraa kesän jatkuva kestäväsymys, mitä saa vähän onneksi vapailla helpotettua. Lisäksi vaikka viikonloppuisin on parempi palkka, kokonaisa viikonlopulle osuvia vapaita saattaa koko kesänä olla vain pari kappaletta. Silloin kun kaverit ovat lähdössä lämpimänä kesäviikonloppuna ulos viettämään iltaa, ei ole

kivaa lähteä itse töihin. Kesän jälkeen onneksi pankkitili kiittää.

Fukseille kesätyönhakuun tärkeä neuvo, joka itselläni tuntui toimivan todella hyvin, on että soittakaa hakemienne paikkoihin. Sillä erotutte valtavasta hakemusmassasta, joka työnantajalle ryöpyy. Yritysten nettisivuilta löytyy monesti HR-vastaavien numeroita ja vanhemmilta tieteenharjoittajilta kannattaa niitä myös kysellä. Heillä saattaa olla sellaisia numeroita, joita ei nettisivuilla löydykään.

Mukavaa lukuvuotta kaikille!

MITÄ SE SÄHKÖ ON?

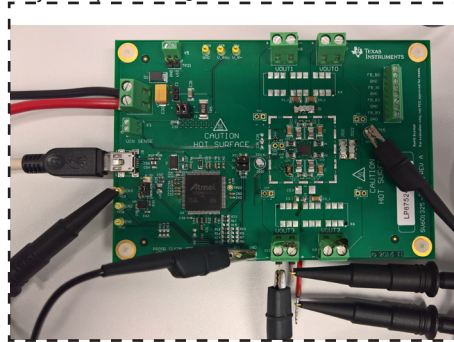
Kirjoittanut: Tero Marin

Kesä tuli, kesä meni. Yllättävänkin nopeasti. Vähän niinku syyslukukausi olis alkanu heti Wapun jälkeen. Kesä, tämä Wapun jälkeinen takatalvi ja etusyksy vierähti töissä, Teekkaritalolla remontoimassa ja loppuaika piti valittaa paskasta kesästä, kuten kunnon suomalaisen tottakai kuuluukin. Kesätyöhakuni meni tänä vuonna jotenkin epäilyttävän helposti. Kävin juttelemassa ständillä Pesti -päivillä, lähetin perään CV:n, kävin haastattelussa ja sain töitä. Kaikki tämä ennen kuin olin kerinnyt edes hakea minnekään muualle. Kaiken lisäksi pääsin just siihen firmaan mihin eniten halusinkin.

Olin kesähessuna Texas Instrumentsilla täällä Oulussa. Tietäjät tietää että TI tekee muutakin kuin laskimia, ja tällä jenkkifirmalla on portfolioissa reilu 100 000 tuotetta; analogia-IC piirejä ja sulautettuja mikroprosessoreita, joita tarvii lähes kaikessa elektroniikassa. Oulussa on Suomen ainoa suunnittelutoimisto ja Helsingissä on myyntipuolen hommia. Pääkonttori on (yllättäen) Texasissa Dallasin lähellä, ja heidän kanssaan oltiin tekemisissä päivittäin. Aikaeron takia palaverit sovittiin sikäläisen kellon mukaan, eli suomalaisille se tiesi iltatöitä. Aika paljonhan tuo aikaero hidastaa asioita ja se onkin kansainvälisten firmojen ongelma, jonka kanssa on opittava toimimaan.

Toimin tittelillä applications engineer, joka on tuotteen soveltamiseen ja käyttöön liittyvien asiakkaan ongelmien ratkaisua ja kysymyksiin

vastaamista. Eli piti kutakuinkin tietää, miten meidän tuotteet toimii ja mitä ominaisuuksia niillä on, jotta osaa neuvoa miten niiden pitäisi toimia tai vastata miksei se toimi niin kuin asiakas haluaa. Aluksi tottakai joutui aika paljon lueskelemaan datalehtiä ja suunnitteludokumentteja oppiakseen, ja oikeastaan se oppiminen jatkui sitten kesän myötä pikkuhiljaa.

Luultavasti olin kesän aikana enemmän labrassa kolvaamassa ja mittailemassa, kuin koneen ääressä. Monesti asiakkaalle toimitetaan tuotteita testikortille kiinnitettynä ja noiden testikorttien valmistelu oli yks mun hommista. Eräs Oulussa suunniteltu piiri tulikin sopivasti kesän aikana ihka ensimmäisiin testeihin ja oli mielenkiintoista nähdä, miten tuollaista lähetään ensin testaamaan ja säätämään, jotta ylipäänsä voidaan lähettää jotain asiakkaalle näytteeksi. Kortille tulevat komponentit olivat niin pieniä, että ne juotettiin käsin mikroskoopin läpi katsoen. Pienikin kofeiiniin tai kaljan puutteesta johtuva käden vapina näyttää silloin todella paljon suuremmalta.

Yllätyin miten monimutkaisia toimintoja hakkurit parhaimmillaan sisältävät ja miten paljon saadaan pakattua puolikkaan pikkurillin kynnen kokoiselle alueelle. Se myös vaatii monen eri henkilön hyvin erilaista osaamista, niin analogia- kuin digitaalitekniikkaa. Oli innostavaa huomata, että yliopiston kursseilla mainitut jutut ovat olemassa myös oikeassa elämässä, ja esimerkiksi keväällä sopivasti suorittamani hakkureihin liittyvä kurssi oli oikeasti hyödyllinen. Myös syksyn kursseilla on tullut ja on tulossa asioita, joita huomaan kesälläkin miettineeni töissä ja olisin toivonut osaavani. Tämä kurssien ja kesätöiden maaginen korrelaatio motivoi ainakin minua todella paljon ja olen kesän jälkeen entistä enemmän mehuissani luennoilla.

Vaikka usein kurssit tuntuvat sisältävän kaikkea turhaa, niin nuoremmille sähköteekareille voin motivaattoriksi kertoa ainakin elektroniikan opintosuunnan kurssien tukevan suoraan työelämää. Jarrut monesti sanoo, että töissä sitä vasta oppii, mutta kyllä opintoihin kannattaa asennoitua niin, että jotain oppis jo ennen sitä työelämää. Se helpottaa kummasti myös töihin pääsyä.

Olen ollut oman alan kesätöissä niin pienessä alle 20 hengen, kuin suuressa yli 30 000 hengen firmassa, sekä Suomessa että ulkomailla. Suurissa ja pienissä organisaatioissa on molemmissa puolensa ja onkin hyvä saada kokemusta molemmista, jotta tietää mikä itselle on mieluisin. Suosittelen myös ehtomasti alaan katsomatta kokeilemaan rohkeasti siipiään ulkomailla. Ammatillisen kehittymisen lisäksi globaalissa maailmassa tärkeä kulttuurituntemus ja -ymmärrys laajentuu kuin piripään pupillit.

Kansainvälinen kokemus erottaa sinut monista muista työnhakijoista ja työhaastattelussa niiden avulla voi nostaa vahvuuksiaan esiin ihan eri tavalla. Harjoittelu ulkomailla on erilainen kokemus kuin vaihto-opiskelu. Miksipä et kokeilis vaikka molempia?

Olen jonkin verran ehtinyt tässä tehdä kiltta- ja järjestöhommia opintojeni aikana. Tai oikeastaan jonkin verran opintoja järjestöurani aikana. En ehkä voi tarpeeksi korostaa miten suuri merkitys kiltahommilla on mulle ollut tai miten paljon vajaampi kokemus tämä opiskelu-aika olis ollut ilman. Mun vika neuvo onkin, että äläkää nuoret ihmiset ressakko turhaan, Teekkarius on hyvin paljon muutakin kuin läpäistyjä kursseja. Kiltahommista tutustut tuleviin alaisiin, työkavereihin ja esimiehiin. Oppimasi taidot ja teekkarimainen pilke silmäkulumassa ovat yhtä lailla tarpeellisia työelämässä!

